

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **Z. P.**, bytem P. 135, P., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, ze dne 16.4.2015, č.j. JMK 32151/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 16.4.2015, č.j. JMK 32151/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru dopravy, ze dne 9.2.2015, č.j. MUPO 04863/2015. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Městský úřad Pohořelice, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), vydal dne 9.2.2015 rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla RZ „X“ v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby neztotožněná osoba, která řídila dne 29.5.2014 v 17:51:22 hodin na ulici Znojemská v Pohořelicích výše specifikované vozidlo, dodržela povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když tato osoba porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovující, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Naměřená rychlost uvedeného vozidla byla 70 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení 67 km/h. Za výše uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000 Kč, spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16.4.2015, č.j. JMK 32151/2015, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť shledal, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), namísto § 66 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, neboť pachatel přestupku již zemřel. Z tohoto důvodu prvostupňový orgán nemohl zahájit řízení o správním deliktu. Žalobce dále namítá, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech dle čl. 6 odst. 1 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv

a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce v této souvislosti odkazuje na četnou judikaturu správních soudů, která nutnost ústního jednání v řízeních o správních deliktech potvrzuje.

Žalobce dále uvádí, že ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu absentuje dostatečná specifikace místa spáchání přestupku, který je vymezen jen názvem ulice a obce. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále na přiloženou mapu, z níž má být podle žalobce patrné, že předmětná ulice zasahuje i mimo oblast ohraničenou dopravním značením stanovujícím maximální povolenou rychlost ve výši 50 km/h. Žalobce dodává, že ve výroku rozhodnutí není uveden ani směr jízdy vozidla.

Žalobce rozporuje též závaznost výzvy k doplnění odvolání ze dne 24.2.2015, v níž prvostupňový orgán neupozornil žalobce na následky zmeškání lhůty. Pro oporu svého názoru odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, č.j. 2 As 99/2010-67.

Žalobce dále zpochybňuje způsobilost výstupu z rychloměru, jenž neměl být připuštěn vzhledem k tomu, že prvostupňový orgán nikterak neprokázal povinné ověření rychloměru coby stanoveného měřidla ani skutečnost, že se v daném případě jednalo o automatizovaný technický prostředek, jak předpokládá zákon o silničním provozu. Konečně žalobce uvádí, že se neztotožňuje s úvahami prvostupňového orgánu při stanovení výše sankce. Žalobce má za to, že mu nemůže být přičítáno k tíži, že osoba, která vozidlo v předmětnou dobu řídila, následně zemřela.

V podané replice žalobce reagoval na vyjádření žalovaného a blíže rozvinul svoji žalobní argumentaci.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje její zamítnutí. I on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a rozsudkem ze dne 1.3.2017, č.j. 62A 189/2016-32, ji zamítl.

Tento rozsudek krajského soudu byl ale rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2017, č.j. 4 As 48/2017-34, zrušen. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že se krajský soud nevypořádal se dvěma žalobními námitkami, a to, že ulice Znojemská vede i mimo obec a že bylo žalobci jako přitěžující okolnost přičteno k tíži to, že označil jako řidiče vozidla osobu zemřelou.

Krajský soud proto o žalobě rozhodoval znovu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku; rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že prvostupňový orgán pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. S tímto názorem žalobce se soud nemůže ztotožnit. V posuzovaném případě se jedná o řízení o správním deliktu, které není vedeno podle zákona o přestupcích, nýbrž podle správního řádu. V souladu s § 49 odst. 1 správního řádu má správní orgán povinnost nařídít ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, je-li to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Správní řád tedy v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení.

V posuzovaném případě vycházel prvostupňový orgán z oznámení o podezření ze spáchání přestupku doloženého záznamem o měření s fotodokumentací. Prvostupňový orgán tak disponoval dostatkem podkladů k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností zahájit řízení o správním deliktu. Ani v průběhu řízení nebylo nezbytné k dosažení jeho účelu a uplatnění práv žalobce nařizovat ústní jednání ani provádět další dokazování.

S ohledem na výše uvedené zdejší soud nesdílí názor žalobce, že došlo k porušení čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-52, *www.nssoud.cz*, „soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek

Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání“. V posuzované věci pak zástupce žalobce v podané žalobě výslovně uvádí, že souhlasí s rozhodnutím správního soudu bez jednání. Lze tak mít za to, že žalobcově výslovnému souhlasu s prolomením zásady ústnosti soudního řízení odpovídá jeho obecné srozumění se skutkovým stavem věci.

Pokud se však žalobce domnívá, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k projednávané věci, nic mu nebránilo, aby vznesl námitku, případně uplatnil návrh na provedení dokazování v průběhu samotného správního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Svého práva však žalobce nevyužil, naopak ve věci podal pouze blanketní odvolání, které ani po výzvě k odstranění vad podání nijak nedoplnil. Ve světle výše uvedeného se pak námitka nenařízení ústního jednání vzhledem k žalobcově procesní pasivitě v průběhu řízení jeví jako účelová.

Rovněž se soud neztotožňuje s tvrzením žalobce, že žalovaný neměl právo zahájit řízení o správním deliktu z důvodu nenaplnění předpokladů uvedených v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce nesprávně uvádí, že v posuzovaném případě mělo být řízení o přestupku odloženo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť má za to, že prvostupňový orgán zjistil identitu řidiče vozidla, avšak zároveň zjistil, že tento v mezidobí zemřel.

Dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, aniž zahájí řízení, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.

Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá.

Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může

pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval a V. K., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nemohl správní orgán považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jak tomu bylo v posuzovaném případě.

Žalovaný v této souvislosti upozornil na skutečnost, že je mu z úřední činnosti známa procesní taktika společnosti FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustily protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání), v rámci které je V. K. opakovaně označován jako řidič vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek napříč Českou republikou. Jednalo se přitom o vozidla různých provozovatelů. S tímto tvrzením se zdejší soud ztotožňuje, neboť i jemu je tato činnost uvedené společnosti známa.

Soud se dále zabýval námitkou nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu.

Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je místo jeho spáchání vymezeno toliko názvem ulice a obce. Nelze však přehlédnout, že konkrétní čas a místo měření rychlosti jednoznačně vyplývá ze záznamu o měření. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání jsou kladeny relativně přísné požadavky. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Tento názor ostatně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, www.nssoud.cz, kde uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.

Zdejší soud souhlasí, že na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o deliktu musí být ze shora uvedených důvodů kladeny přísné požadavky. Tyto požadavky však

nemohou být nepřiměřené či přehnané. Dostatečnost specifikace místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu, je tak nutno vždy posuzovat na základě individuálních podmínek daného případu, s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem.

V souvislosti s posuzovaným případem lze odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014 – 39, www.nssoud.cz, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“*.

V posuzovaném případě je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že se žalobce dopustil správního deliktu tím, že „nezajistil, aby neztotožněná osoba, která řídila dne 29.5.2014 v 17:51:22 hodin na ulici Znojemská v Pohořelicích motorové vozidlo registrační značky „X“, jehož byl v uvedenou dobu provozovatelem, dodržela povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když tato osoba porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovující, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 kilometrů v hodině, kdy naměřená rychlost uvedeného vozidla byla 70 km/hod., po odečtení tolerance měřicího zařízení 67 km/hod“. Z předloženého správního spisu, konkrétně z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, dále vyplývá, že k přesnému změření, resp. pořízení fotodokumentace stacionárním rychloměrem, došlo v 17:51:22 hod. v lokalitě Pohořelice, ul. Znojemská, směr centrum, odjezd, pruh č. 1. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o měření na dané komunikaci jediným stacionárním rychloměrem, který je pevně spojen se zemí, není možné jej přemísťovat za účelem změny místa měření.

Dle názoru soudu je stěžejní, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť situace je zcela jednoznačně vymezena popisem skutku a časovým údajem, jakož i určitým úsekem komunikace. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik přesně, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí prvostupňového orgánu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. To ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku.

Pokud žalobce namítá, že ulice Znojemská vede i mimo oblast ohraničenou dopravním značením začátek a konec obce, a že nelze vyloučit, že řidič žalobcova vozidla jel vyšší rychlostí právě mimo obec, nelze s ním souhlasit. Z fotodokumentace obsažené ve správním spisu je totiž zřejmé přesné místo změření rychlosti žalobcova vozidla a je z ní také zřejmé, že se toto místo nachází v zastavěné části obce (jsou tam zřetelně vidět obytné domy). Nebylo tedy třeba provádět žalobcem navržený důkaz

mapou ulice Znojemská, neboť i kdyby z této mapy vyplynulo, že je ulice Znojemská v Pohořelicích vyznačena i mimo území označené značkou začátek a konec obce, jak tvrdí žalobce, nemohlo by to závěr o tom, že se žalobce dopustil deliktu jakkoli zvrátit. Z fotodokumentace obsažené ve spisu je totiž zřejmé, že místo spáchání přestupku se nacházelo v zastavěné části obce a tedy tam, kde je rychlost omezena na 50 km/hod. Rovněž je z fotodokumentace zřejmý i směr jízdy vozidla (tj. že jede ve směru do centra Pohořelic). Není přitom třeba, aby byl směr jízdy vozidla uveden ve výroku rozhodnutí.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že výzva k odstranění vad odvolání neobsahovala poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy. I tato námitka žalobce se soudu jeví jako účelová.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Ve světle uvedeného je zřejmé, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován povahou úkonu, jakož i osobními poměry dotčené osoby.

V daném případě podal žalobce prostřednictvím odborně zdatného zmocněnce blanketní (neodůvodněné) odvolání. Žalovaný jej přípisem vyzval k doplnění podání. Ve výzvě jej poučil o náležitostech odvolání a stanovil mu k tomu lhůtu. Žalobce odvolání nedoplnil a žalovaný přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí a odvolání zamítl.

Soud na právě uvedeném neshledává nic nezákonného. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť správně žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a řádně jej poučil o tom, jaké náležitosti by podané odvolání mělo mít. Pokud se žalobce domnívá, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, nemůže s ním soud souhlasit. Žádné negativní ani neočekávatelné následky totiž žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo. Žalovaný v souladu se správním řádem posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí a vzhledem k tomu, že rozhodnutí shledal zákonným, žalobcovo odvolání zamítl. Skutečnost, že nemohl přezkoumat konkrétní výtky, které žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí měl, je zcela zřejmá, neboť žalobce žádné konkrétní odvolací důvody ani přes výzvu neuvedl. Poučení, které snad vyžaduje žalobce, značně přesahuje poučovací povinnost žalovaného podle § 4 odst. 2 správního řádu, neboť se již nejedná o poučení přiměřené povaze úkonu a osobě žalobce, který byl navíc odborně zastoupen.

Nadto je nutno podotknout, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Zákon tedy

explicitně nestanoví povinnost správního orgánu poučit odvolatele o následku jejich neodstranění.

Neobstojí ani další zjevně účelová námitka žalobce, že jediný důkazní prostředek ve věci, výstup z rychloměru, je nepřípustný, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by rychloměr byl nejdéle jeden rok před změřením vozidla žalobce ověřen z hlediska požadavků zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“). Z oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyplývá, že v projednávaném případě bylo použito měřidlo „SYDO TRAFFIC VELOCITY, výr. č. GEMVEL0004“. V přiložené fotodokumentaci je toto měřidlo dále specifikováno uvedením poř. č. 866. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 8012-OL-70116-14, který dokládá, že předmětné měřidlo bylo dne 21.5.2014 ověřeno Českým metrologickým institutem. Měl-li žalobce jakékoliv pochybnosti o technické způsobilosti rychloměru a domníval-li se, že byl v důsledku nich na svých právech zkrácen, mohl si vyžádat např. osvědčení o ověření nebo kalibraci měřidla z hlediska požadavků zákona o metrologii, a to ve kterékoliv fázi správního řízení. Toto však neučinil a námitku uplatnil poprvé až ve správní žalobě.

Na tomto místě je nutné opět poukázat na procesní strategii žalobce, potažmo jeho zástupce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení. Zdejší soud tuto strategii považuje za účelovou a obstrukční sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, www.nssoud.cz, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, www.nssoud.cz. Smyslem soudního přezkumu v rámci správního soudnictví není suplovat řízení před správními orgány. Nebyla-li namítaná pochybnost týkající se provedení měření ve správním řízení nikterak rozporována, nebylo povinností žalovaného se jí zvláště zabývat.

Žalobce dále nesouhlasil s tím, že mu bylo při stanovení výše pokuty přičteno k tíži to, že označil jako řidiče vozidla osobu zemřelou. Ani s touto jeho námitkou se však soud neztotožnil. Při stanovení výše pokuty je totiž správní orgán povinen zohlednit všechny okolnosti, které její výši mohou ovlivnit. V daném případě zjistil, že žalobce prostřednictvím svého zástupce označil jako řidiče vozidla osobu, která krátce po jeho spáchání zemřela. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tato procesní taktika je zástupci žalobce (společnosti FLEET Control, s.r.o.) vlastní i v jiných řízeních a že V. K. je opakovaně označován jako řidič vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek napříč Českou republikou. Jednalo se přitom o vozidla různých

provozovatelů. S tímto tvrzením se zdejší soud ztotožňuje, neboť i jemu je tato činnost uvedené společnosti známa. Nelze se tedy ztotožnit se žalobcem, že je mu kladeno k tíži to, že nemohl vědět, že osoba, která údajně v rozhodnou dobu řídila jeho vozidlo, krátce poté zemře. Naopak žalobci je kladeno k tíži to, že účelově jako údajného řidiče vozidla označil osobu, o níž v době, kdy tak činil, věděl, že již nežije. Takový procesní postup pak podle zdejšího soudu jistě přinejmenším přitěžující okolností býti má a žalobce si zvýšení uložené pokuty za toto jednání plně zasloužil. Ani tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2014, č.j. 5 Afs 15/2012 - 102, tak učinil jedním výrokem.

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu